

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΙΩΑΝ. ΚΟΓΕΡΑΚΗ

ΑΓΙΟΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΙΤΟΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΚΑΙ ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΙΕΡΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΙΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ 2004

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΕ'

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΙΤΟΥ
ΠΡΩΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ προ-
σόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Ο θεῖος Μαθητῆς σου Χριστέ, ὑμνεῖσθω Τίτος σήμερον
ἐγκωμίοις, ὁ βαστάσας ἐπὶ γῆς, στερβῶς τὸ ὄνομά σου,
καὶ κόσμῳ καταγγείλας, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς δόξης σου.

Τοῦ Παύλου συνοδίτης πιστός, ἐγένου καὶ συνέκδημος
μάκαρ Τίτε, καταγγέλων τοῖς λαοῖς, Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα,
καὶ κόσμῳ ἀνατέλλων, Εὐαγγελίου τὴν λαμπρότητα.

Δοχεῖα ἀπειργάσω φωτός, ἀκτῖσι τοῦ κηρύγματος τοὺς ἐν Πλάνης, τῶν εἰδώλων τῇ νυκτί, καθεύδοντας ὃ Τίτε· διὸ ἐθαυμαστώθης, ὡς πνευματέμφορος Ἀπόστολος.

Η΄ Κρήτη σε γεραίρει αἰεὶ, αὐτῆς ὡς Πρωτεπίσκοπον Πάτερ Τίτε, ἣν συντήρει ἀκλινῆ, τῆς πίστεως ἐν πέτρα, πρεσβείαις σου ἀγίαις, πρὸς τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τρόπαιον εὐσεβείας, ἐν Κρήτη ἀνέστησας, Ἀπόστολε ἐνδοξε Τίτε· καθοπλισάμενος γὰρ νουνεχῶς, τοῦ Σταυροῦ τὴν ἀήττητον δύναμιν, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησας, καὶ ἐκ φάρυγγος τοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀληθείας, ἀνθρώπων πλῆθος μέγα ἐξήρπασας. Ὅθεν σήμερον οἱ πιστοί, τὴν μνήμην σου ἐπιτελοῦντες, τὸν διὰ σοῦ κηρυχθέντα δοξάζομεν Χριστόν, τὸν παρέχοντα τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α΄μαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων Ἀστεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Μέγας ὡς ἀληθῶς, ἐδείχθης μάκαρ Τίτε, μεγάλα ἐκτελέσας, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἐν κόσμῳ κατορθώματα.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Παύλου ὡς μαθητῆς, τοῖς ἔθνεσι τὸν λόγον, τῆς ἀληθείας
Τίτε, κατήγγειλας καὶ ὤφθης, Ἄπόστολος θεόπνευστος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ
χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Κρήτην τῷ τοῦ Σταυροῦ, σημείῳ σημειώσας, αὐτὴν τῆς
τῶν ειδώλων, λατρείας παμμιάρου, ᾧ Τίτε ἠλευθέρωσας.

Δόξα. **Τριαδικόν.**

Εἴνα σε ἐν τρισίν, ᾧ Κύριε προσώποις, ἐκήρυξεν ἀνθρώ-
ποις, ὁ Τίτος ὁ θεόπνευτος, ὡς πάνσοφος Ἄπόστολος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ, ἀσπόρως σαρκωθέντι, Θεόνυμφε
Μαρία, ἡμῖν ἵνα πταισμάτων, δωρήσῃται τὴν ἄφεσιν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ **Τρισάγιον**, τὸ **Ἀπολυτίκιον** ἐκ τοῦ **Με-
γάλου Ἑσπερινοῦ** καὶ **Ἀπόλυσις**.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Μίαν τρισυπόστατον, ἀνακηρύττων Θεότητα, τὴν πολύθεον θάλασσαν, Ἐθνῶν διετάραξας, καὶ γαληνοτάτους, Τίτε πρὸς λιμένας, τοὺς νηχομένους τῷ βυθῷ, τῆς ἀθείας σὺ ἐγκαθώρμισας· ἐντεῦθεν τὴν οὐράνιον, ἀντιμισθίαν ἀπέιληφας, δυσωπῶν τὸν Φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θείαις ἀναλάμπουσαι, καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὡς ἀκτὶς συμπεπόρευσαι, ἡλίῳ φωτίζοντι, τὰ ἐσκοτισμένα, Παύλῳ θεῖε Τίτε, καὶ σὺν αὐτῷ πᾶσαν τὴν γῆν, τῆς βαθυτάτης νυκτὸς ἀπήλλαξας· διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, ὡς Ἀπόστολον ἔνθεον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Κρήτης ἐξορμώμενος, καὶ ἐν αὐτῇ ἀφικόμενος, ἀρραγῆς ὡς θεμέλιος, ἐν ἧ ἑσπερέωτο, ὀρθοτάτῃ πίστει, τῇ οἰκο-

δομία, ἐπρωκοδόμησε πιστούς, τῆς οὐρανίας θείας δυνάμεως, ὁ Τίτος ὁ μακάριος, ὁ τῆς Γορτύνης πρωτόθρονος, καὶ τοῦ Παύλου συνέκδημος, τῶν πιστῶν ἢ παράκλησις.

Ἔτερα. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.
Γεωργίου Ἱερέως.

Τίτος ὁ δοῦλος Θεοῦ τοῦ ἐν Τριάδι, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐν τῇ Ἐφῶ εὐρών, αὐτῷ πιστῶς ἠκολούθησεν, ἕως εἰς Δύσιν, καὶ ὑπηρετῆς Χριστοῦ ἐγένετο· θεαίαις δὲ ἐλλάμψεσι, πάντας ἐφώτισε, τῆς ἀθεΐας τὴν ζόφωσιν, καὶ τῶν εἰδώλων, πᾶσαν τὴν πλάνην κατεπολέμησεν. Ὅθεν ἀξίως μακαρίζεται, ὡς λαβὼν ἐκ Θεοῦ χάριν ἄφθονον, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταλιπὼν σε ὁ Παῦλος ἐν τῇ Κρήτῃ, Τίτε ὡς Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμενάρχην αὐτῆς, σοὶ διετάξατο ἔνδοξε, ἀναπληρῶσαι, ἐν Ἐκκλησίᾳ πάντα τὰ λείποντα· τότε νῆσον ἄπασαν, σὺ κατεφώτισας, τῆς εὐσεβείας τοῖς δόγμασι, καὶ Πρεσβυτέρους, ἐν πάσῃ πόλει ἐχειροτόνησας. Ὅθεν ἀξίως νῦν ἀγάλλεται, πᾶσα Κρήτῃ τιμῶσα τὴν μνήμην σου, καὶ θερμῶς ἰκετεύει, τῇ πρεσβείᾳ σου φυλάττεσθαι.

Τῆς νήσου Κρήτης ὁ Πάτρων καὶ προστάτης, Χριστοῦ Ἀρχιποίμενος ἀναδειχθεὶς μιμητῆς, τὴν τῶν ἐθνῶν διέταραξε, πολυθεΐαν, καὶ μίαν πίστιν Χριστοῦ ἐτράνωσε· δύσας δ' ὁ μακάριος, ἐν γῆ κατέλιπε, διδασκαλίας τὴν ἄδυτον, θεῖαν ἀκτίνα, καὶ θεῖαν Κάραν ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. Ὅθεν εὐσεβάστως ἀσπασζόμεθα, ἀρυόμενοι πίστει ἰάματα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἐκλογῆς τοῦ σκεύους, Παύλου θεοκήρυκος, φοιτητῆς γενόμενος, καὶ μνηθεὶς τὰ θεῖα παρ' αὐτοῦ διδάγματα, εἰς τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ἀπεστάλης, ἐπιστρέφειν καὶ φωτίζειν, τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου. Ὅθεν εἰς τὰ πέρατα διέδραμες, Ἀπό-

στολε Τίτε, εὐαγγελιζόμενος πᾶσι, τὸν σαρκωθέντα Θεόν· ὃν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπσας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. α' 1-5).

Παῦλος δοῦλος Θεοῦ, Ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας τῆς κατ' εὐσέβειαν ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων, ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς ἰδίους τὸν λόγον αὐτοῦ ἐν κηρύγματι, ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Τούτου γὰρ χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ καὶ καταστήσῃς κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους, ὡς ἐγὼ σοὶ διεταξάμην.

Πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. β' 1-8, 11-15).

Τέκνον Τίτε, λάλει ἃ πρέπει τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ. Τοὺς νεωτέρους παρακάλει σωφρονεῖν, περὶ πάντα σε-

αυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σεμνότητα, ἀφθαρσίαν, λόγον ὑγιᾶ, ἀκατάγνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῆ, μηδὲν ἔχων περὶ ἡμῶν λέγειν φαῦλον. Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσεται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων. Ταῦτα λάλει καὶ παρακάλει καὶ ἔλεγγε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς. Μηδεὶς σου περιφρονεῖτω.

Πρὸς Τίτον Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' 4-7).

Τέκνον Τίτε, ὅτε ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλάνθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Κυρίλλου Ἱερομονάχου.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ ἐκατόπολις Κρήτη, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ εὐκλεοῦς σου ἀρχιθρόνου, Τίτου τοῦ παμμάκαρος. Οὗτος γὰρ τῷ Ἀποστόλῳ τῶν Ἐθνῶν, Παύλῳ τῷ οὐρανοβάμονι μαθητευθεὶς, καὶ παρ' αὐτοῦ εὐσεβείας μνηθεὶς, σαφῶς τὸ ἀπόρρητον μυστήριον, ἐν σοὶ ὑπ' αὐτοῦ κατεστάθη, κῆρυξ

τοῦ Λόγου καὶ Ἀπόστολος, ἐν Ἐκκλησίᾳ συνάγων τὸν λαόν σου, καὶ καταλύων εἰδώλων, τὰ ἀνίδρυτα ξόανα. Ὅθεν ὡς δι' αὐτοῦ, Τριάδος τὴν πίστιν διδαχθεῖσα, ἐν ἀγαλλιάσει ἀναβόησον· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ.

Ὁ αὐτός. Διονυσίου Ἀρχιερέως.

Δεῦρο νῦν κοινωνόν, δεῖξω Παύλου τὸν Τίτον, καὶ συνεργὸν καὶ δόξαν Χριστοῦ, καὶ Ἐκκλησιῶν Ἀπόστολον· συμπληρούτω δέ μοι Παῦλος αὐτός, Χριστοῦ τὸ στόμα, τοῦ λόγου τὴν σύμφρασιν, ἐνὸς κατὰ σύγκρισιν ἐπεξιῶν, οὓς αὐτῷ συναπέστειλεν εἰς διακονίαν, ἣν ἐπεπίστευτο. Εἶτε γὰρ ὑπὲρ Τίτου φησί, κοινωνὸς ἐμός, καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός, εἶτε ἀδελφὸς ἡμῶν, Ἀπόστολος Ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ. Ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ, Τίτε ἱερώτατε, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Σὺ εἶ Τίτε, τὸ μέγα τῶν ἔργων Παύλου κατόρθωμα· τὸ καλὸν γεώργιον· τὸ περιώνυμον τῶν αὐτοῦ καυχημάτων καλλώπισμα· τὸ κράτιστον ἐκείνου πόνων συμπέρασμα· σὺ νυμφαγωγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἔδνα νυμφικά, καὶ φερνὴν αὐτῇ προικοφορήσας, τὰ Κρήτης γεννήματα. Σὺ τῆς ἐνεγκαμένης, ὁ πρῶτος Ἀρχιποίμην καὶ πρόεδρος, μὴ παύση ἀπὸ νομῶν εἰς νομὰς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, καὶ πρὸς τὴν νοητὴν τῶν θείων πόσιν, καθοδηγῶν τοὺς ἄρνας Χριστοῦ.

Ἦχος β'. Τοῦ αὐτοῦ.

Σὺ Τίτε ὁ καιόμενος λύχνος, καὶ ὑπὸ μοδίῳ κρύπτεσθαι μὴ ἰσχυρότερος, ἀλλ' ἀφ' ὑψηλοῦ, τῇ χρυσαυγείᾳ λυχνία τῆς Ἐκκλησίας τίθεσθαι· πρέσβευε τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, φωτίζειν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Τίτε μακάριε Πάτερ, τὸ μέγα τῆς Κρήτης καύχημα καὶ καλλώπισμα, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, καὶ τῆς ἄνω

μυστολατρείας, καὶ τῶν θείων ὑφηγητά, δέχου παρ' ἡμῶν, οἷόν τι σειρήνιον μέλος, τὸν ἐφύμνιον λόγον, καὶ τραυλίζειν ἐθέλουσι, φιλόστοργος ὢν, ἥδιστα παράλαβε σὸν οὖς, ἡμετέροις ὕμνοις· φίλα γὰρ πατράσι τὰ τῶν τέκνων ψελλίσματα, καὶ σαῖς πατρικαῖς ἰκεσίαις, σῶζε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'. Ἀωνύμου.

Α'ποστολικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν Ἀποστόλων συνόμιλος γέγονας, Τίτε Ἀπόστολε· πανταχοῦ γὰρ τὸν λόγον τῆς πίστεως κηρύξας, ἀπειλήφας τὸ βραβεῖον, τῆς ἄνω κλήσεως· διὸ Κρήτη κομπάζει σου τὰ θαύματα, ὁμοῦ καὶ τὰ διδάγματα, καὶ ἡ Κάρα τοῖς ἐν αὐτῇ ἐν πίστει προσιοῦσι, βρῦει ἰάματα· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν, ὄμβρισον ψυχικῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν, καὶ κινδύνων ἐξάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει τελοῦντας, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ἦχος πλ. β'. Γεωργίου Ἱερέως.

Τὸν Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, τὸν τοῦ Παύλου συνέκδημον, τὸν θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, δεῦτε ἅπαντες πιστοί, ὡς προστάτην εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ πᾶσαν τὴν νῆσον διαδραμών, καὶ τῷ λόγῳ ὡς ἀρότρω χρησάμενος, τὴν χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησε, καὶ ἀληθείας τὸν σπόρον κατέσπειρε· τὴν δὲ πλάνην τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, πᾶσι τὴν θεογνωσίαν κατέβλυσε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, καταργήσας τὴν πολυθεΐαν· Κρήτην δὲ καὶ Κρητὰς τῷ Χριστῷ προσαγαγών, καὶ αὐτῷ νῦν παριστάμενος, πρεσβεύει ἐκτενῶς, στερεωθῆναι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ο' ἐκ κοιλίας μητρὸς ἀγιασθεῖς, καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος, Παῦλος ὁ Ἀπόστολος Χριστοῦ, Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ, ὡς πατὴρ διετάξατο· τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν

Κρήτη, ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ καταστήσῃ κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους. Τίτος δ' ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος Κρήτης, τοὺς ἱερεῖς τῆς ἀσεβείας καταργήσας, ἱερατεῖον τοῦ Χριστοῦ ἐφύτευσε, καὶ τῶν εὐσεβείας δογμάτων, ἀρραγῆς ἐδείχθη θεμέλιος. Ὅθεν πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Τίτε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Παῦλος ὁ κῆρυξ τῆς πίστεως, πρὸς τὸν συνέκδημόν Τίτον, Ἐπίσκοπον Κρήτης ἔφη· Κρήτας ὑπομίμησκε, ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, μηδένα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπεικεῖς καὶ πραεῖς· ἔργων καλῶν προῖστασθαι, εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἅτινά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· ἔλεγγε αὐτούς, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει, καὶ ἀρνησάμενοι τὴν ἀσεβείαν, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ζήσωσιν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν. Αὐτὸν οὖν ἐκτενῶς καθικέτευε, θεῖε Ἀπόστολε Τίτε, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Διονυσίου Ἀρχιερέως.

Ιδοὺ καὶ πάλιν συνάγει ἡμᾶς Τίτος, ὁ πρῶτος τῆς εἰδωλομανίας ἀντίπαλος, καὶ τῆς Χριστοῦ θεοσοφίας ὑπέρμαχος· ὁ κατὰ τῶν προσκυνούντων τοὺς λίθους, λίθος προσκόμματος κείμενος, καὶ τὸν εἰς κεφαλὴν γωνίας, τῆς Ἐκκλησίας λίθον, Χριστὸν αὐτοῖς ὑποθέμενος· Τίτος τὸ θεόκτιστον τῆς Κρητῶν Ἐκκλησίας προπύργιον· ἡ ἀψευδῆς τῶν ἀδιστάκτως αὐτῷ προσιόντων ἀντίληψις· τὸ εὐπρεπές τῆς περὶ ἡμᾶς θείας κηδεμονίας προαύλιον, δι' οὗ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωμεν, καὶ τὴν γνῶσιν ἐλάβομεν. Αὐτοῦ πρεσβείαις, σῶσον Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν Ἀποστόλων λαμπάς, νυμφαγωγὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐράνιος, ὁ κῆρυξ ὁ ῥητορεύσας, τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ, τῆς οἰκονομίας τὸ μυστήριον· ἡ γλῶσσα ἡ εὐσημος, τῆς τοῦ Λόγου κενώσεως, ἡ ἐν δυνάμει, Παρακλήτου τρανώσασα, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐσεβείας τὸ κήρυγμα· πρόβολος ὁ θεόπνευστος, δογμάτων τῆς πίστεως, εἰδωλικὴν μάκαρ Τίτε, ὁ καταισχύνας θρασύτητα. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Χαίροις θεοειδῆς ἀληθῶς, μυσταγωγὸς Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, συνέκδημος ὁ θεόπνευτος, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, καὶ αὐτοῦ ἐν πᾶσιν ἀφομοίωμα· ὁ πλάνης φρυάγματα, ἐπιλάμψει τῶν λόγων σου, κατεδαφίσας, καὶ τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα, τῶν θαυμάτων σου, θριαμβεύσας τῇ χάριτι· ἔδρα τε ἡ ἀκρότομος, καὶ πέτρα τῆς πίστεως, θεοσοφίας ἐν Κρήτῃ, Τίτε ὁ πρῶτος ὑπέρμαχος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χαίροις τῆς Κρητονήσου φωστήρ, θεῖος ἀρχίθρονος Ποιμὴν τε καὶ Πρόεδρος, διδάσκαλος θεηγόρος, καὶ ὁδηγὸς

πρὸς Χριστόν, τὸν Σωτῆρα Τίτε θεοφόρητε· φωνῇ γὰρ ὑπήκοος, τῇ τοῦ Παύλου γενόμενος, αὐτῇ ἐπέστης, ὡς τοῦ Λόγου Ἀπόστολος, ὑφηγούμενος, τὸ σωτήριον κήρυγμα· ὅθεν αὐτὴν ἀνέδειξας, τῆς πίστεως ἄρουραν, καρπογονοῦσαν Ἁγίων, πληθὺν ἀεὶ μυριάριθμον· μεθ' ὧν ἐκδυσώπει, τὴν Τριάδα ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Κυρίλλου Ἱερομονάχου.

Ημφιεσμένος τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν, υἰοθεσίαν αἰώνιον ἐκομίσω, φωτισμόν καὶ λύτρωσιν οὐράνιον, τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν Κρήτῃ Ἀπόστολε· τοῦ σκεύους γὰρ τῆς ἐκλογῆς, συνοδοιπόρος καὶ κοινωνὸς γενόμενος, παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον ἀπεστάλης, εὐαγγελιζόμενος τοῦ Σωτῆρος τὴν κένωσιν, καὶ νεουργῶν τῷ λόγῳ καρδίας, παλαιωθείσας τῇ τῶν εἰδώλων φθορᾷ, ἐκ κακίας πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν· ἱερουργήσας δὲ τὰ θεῖα μυστήρια, καὶ κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους καταστήσας, καὶ τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσας, τὴν διακονίαν σου ἐπληροφόρησας καλῶς, ἀνθ' ἧς ἐν τοῖς ὑψίστοις, ἐν μετοχῇ ἐγένου τοῦ Κυρίου σου. Ὅθεν μακάριε Τίτε, αὐτὸν ἐκτενῶς καθικέτευε, τὴν λαχοῦσάν σοι μερίδα διασώζεσθαι, ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ θλίψεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῦ Παύλου συνέκδημος, καὶ μαθητῆς γεγονώς, τὴν Κρήτην κατηύγασας, Τίτε Ἀπόστολε, τῇ αἴγλῃ τῶν λόγων σου. Ὡς οὖν ταύτην ἐρρύσω, σκότους τῆς ἀσεβείας, οὕτω καὶ νῦν τοὺς πόθῳ, σὲ τιμῶντας παμμάκαρ, ὡς ἔχων παρρησίαν πολλήν, ρῦσαι παντὸς πειρασμοῦ.

Ἔτερον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Κυρίλλου Ἱερομονάχου.

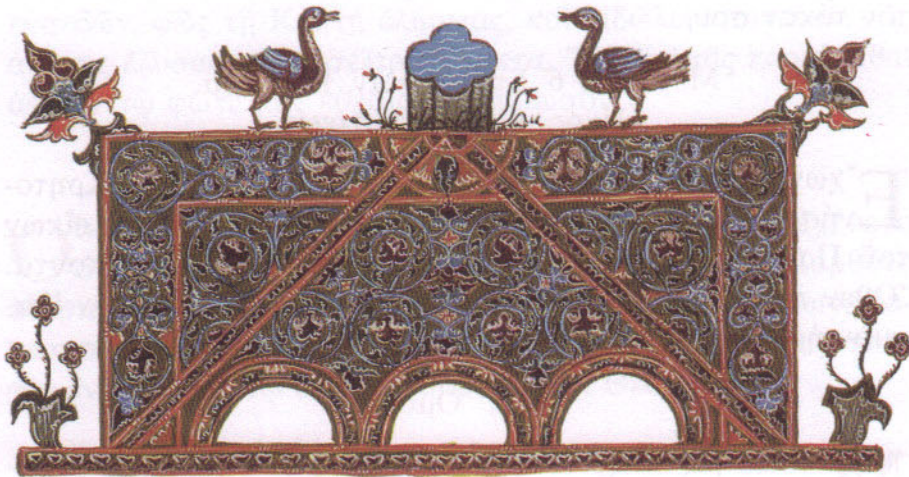
Τὸν φωστῆρα τῆς Κρήτης, καὶ Ἐπίσκοπον πρώτιστον, Τίτον τὸν συνέκδημον Παύλου, καὶ τῇ πίστει ὁμότροπον, τὸν λόγῳ θεοπνεύστου διδαχῆς, καὶ χάριτι θαυμάτων τῷ Χριστῷ, συναρμόσαντα τὴν νῆσον οἱ εὐσεβεῖς, ὑμνήσωμεν κραυγάζοντες· Δόξα τῷ σέ καλέσαντι σοφέ, δόξα τῷ σέ ἐνισχύσαντι, δόξα τῷ κηρυχθέντι διὰ σοῦ, τρανῶς τοῖς Ἔθνεσι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου, σοὶ Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγίαι κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν ἀ΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ἀ΄. Τὸν τάφον σου.

Αγάλλεται φαιδρῶς, ἐν Κυρίῳ ἡ Κρήτη, ᾧ Τίτε τὴν σεπτήν, ἐκτελοῦσά σου μνήμην, καὶ Κάρα τῇ τιμία σου, καταφεύγουσα κράζει σοι Πρωτεπίσκοπε, Χριστῷ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ ποιίμνης σου, ἐγκαυχωμένης ἐνθέως, τῇ δόξῃ σου πάντοτε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Εἴν πιστεὶ ἀληθεῖ, τέκνον γνήσιον ὄφθης, Ἐθνῶν τοῦ εὐκλεοῦς, Ἀποστόλου ᾧ Τίτε, καὶ τούτῳ ὡς γενόμενος, κατὰ πάντα ὑπήκοος, διηκόνησας, Εὐαγγελίου τῷ λόγῳ, καὶ ὡς Ἄγγελος, ἐν Κρήτῃ ὄφθης εἰρήνης, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθένη ἁγαθή, σαρκωθέντος ἀφράστως, τὸν λόγον ἐν τοῖς ἔθνεσι, θεοσόφως ἐκήρυξεν, ὁ μακάριος, αὐτοῦ Ἀπόστολος Τίτος, μεθ' οὗ πρέσβευε, ἵνα σωθῶμεν οἱ πιστεὶ, τιμῶντες

τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὴν 6' Στιχολογίαν, Κάθισμα.
ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Εἔχων δύναμιν, Πνεύματος Θείου, ἐπεδήμησας, τῇ Κρητο-
νήσῳ, τοῦ Χριστοῦ θεομάκαρ Ἀπόστολος, ἐν ἧ ὡς εἰκὼν
τοῦ Παύλου τῷ ῥήματι, ἐπιδιώρθωσας Τίτε τὰ λείποντα.
Ὅθεν πρέσβευε, ἀεὶ τῷ Θεῷ δωρήσασθαι, πταισμάτων ἰλα-
σμὸν ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μύστης γέγονας, Εὐαγγελίου, καὶ διδάσκαλος, θεογνω-
σίας, ἐν τοῖς ἔθνεσι θεία ἐν χάριτι, τοῦ διδασκάλου
σου Παύλου ἐπόμενος, ἐν ἀκριβείᾳ ταῖς τρίβοις Ἀπόστολε·
μεθ' οὗ πρέσβευε, ὃ Τίτε Κυρίῳ πάντοτε, δωρήσασθαι ἡμῖν
χάριν σωτήριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείου Πνεύματος, τῇ συνεργίᾳ, ἐσωμάτωσας, Πατὴρ τὸν
Λόγον, δίχα φερμοῦ καὶ συγχύσεως Δέσποινα, ὡς θεο-
πνεύστῳ ἐν γλώσση ἐκήρυξε, τῇ οἰκουμένη ὁ Τίτος ὁ ἔνδο-
ξος. Ὅθεν πρέσβευε, ὡς Μήτηρ αὐτοῦ Πανάχραντος, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
ᾠχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Περιπολεύσας τὸ ἐπίγειον πλάτος, ὡς συνακόλουθος πι-
στότατος Παύλου, Ἐθνῶν τοῦ θεοκήρυκος, ὃ Τίτε ἱερέ,
παρ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος, κατεστάθης ἐν Κρήτῃ, σαφηνίζων ἄ-
ριστα, εὐσεβείας τὸν λόγον, καὶ ἐκδιδάσκων ἅπαντας σα-
φῶς, τῆς ἀσεβείας τῶν ἔργων ἀπέχεσθαι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Δαδοῦχον ἔχων καὶ λαμπτήρα τὸν Παῦλον, καθοδηγοῦντά
σε πρὸς θείαν ἡμέραν, ὃ Τίτε παμμακάριστε, δογμάτων

εὐσεβῶν, φῶς τῆ Κρήτη ἔλαμψας, καὶ εἰδώλων ματαίων, τῆς ἀπάτης ἔλυσας, τὴν ἀσέληνον νύκτα. Ὅθεν ἡμᾶς πορεύεσθαι ἀεὶ, ἐν τῷ φωτὶ ταῖς εὐχαῖς σου ἀξίωσον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Οικονομίας τῆς φρικτῆς τοῦ Υἱοῦ σου, μύστης ἐγένετο σοφὸς ἐν τῆ Κρήτη, ὁ Τίτος ὁ Ἀπόστολος, Παρθένε Μαριάμ· Παύλου γὰρ τὰ ῥήματα, ἐν καρδία φυλάττων, πόνων οὐκ ἐφείσατο, καὶ κινδύνων μυρίων, ἵνα κερδήσῃ πάντας ἐν Χριστῷ, τῷ διὰ σοῦ σαρκωθέντι Θεόνυμφε.

Οἱ Ἀναβαθμοί, ἦτορ τὸ ἀ΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Εὐαγγέλιον, ζῆτει τὸ ἀ΄ Ἑωθινόν.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Κυρίλλου Ἱερομονάχου.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Τίτε ἡ ἄψευστος γλῶσσα, ἡ παναρμόνιος λύρα τῶν οὐρανίων φωνῶν, ὁ τοῦ Εὐαγγελίου ἀροτήρ, Σταυρῷ ὡσπερ ἀρότρῳ, τὴν Κρήτην ἐγεώργησας· Παύλῳ γὰρ ὀλοτελῶς, ὑπήκοος γενόμενος, ἐν τῆ νήσῳ ἐπιστάς, τὰ λείποντα ἐπιδιόρθωσας, κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους ἐγκατέστησας, καὶ σαυτὸν ὑποτύπωσιν τελείαν, τῆς πίστεως τῶν ἔργων παρέστησας. Διὸ πρέσβευε ἀεὶ ὑπὲρ αὐτῆς, τὴν ποιίμνην σου διασώζων, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀποστόλου. Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· «Παύλου μαθητὴν Τίτον ὑμνῶ προφρόνως».

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Παντοίοις χαρίσμασι, καταπλουτίσασα χάρις σε, τοῦ Πνεύματος κήρυκα, θεῖον Ἀπόστολον, εἰς τὰ πέρατα, κηρύττοντα ἐκλάμπει, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, Τίτε αἰοῖδι-
με.

Αὐγὴν θείας χάριτος, εἰσδεδεγμένος ἐξήστραψας, ὡς ἤλιος πάνσοφε, ταῖς ἐν τῷ σκότει ψυχαῖς, ἄς ἐφώτισας, ἐξαίρων ἀμαρτίας, δουλείας λυτρούμενος, πλάνης μακάριε.

Υπάρχων ἀνάπλεως, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ὁ Παῦλος ὁ πάνσοφος, σὲ προχειρίζεται, καὶ διάκονον, καὶ θεῖον ὑποφήτην, καὶ πίστεως κήρυκα, Τίτε θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἔλαμψε, σοῦ ἐκ νηδύος ὁ Κύριος, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, πλάνης Θεόνυμφε· ὃν ἰκέτευε, καὶ πάντοτε δυσώπει, σωθῆναι τοὺς πίστει σε, Κόρη γεραίροντας.

Κανὼν δεῦτερος τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· «Ἄδω τὸν Ἀρχιθρονον τῆς Κρήτης πόθῳ. Κυρί(λ)λου».

ᾠχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Αθανατίζουσαν ζωὴν ἀπέλαβες, τῶν ἐκλεκτῶν ἐν σκηναῖς, τῆς ἀθανασίας, ὡς σοφὸς Ἀπόστολος, ὃ Τίτε παμμακάριστε, ῥητορεύσας τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ ἔθνη ὠδήγησας, πρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ τὴν ἐπίγνωσιν.

Δύναμιν ἄνωθεν πολλὴν δεξάμενος, τοῦ Δυνατοῦ ἀληθῶς, ἄρμα ἀνεδείχθης, ἰσχυρὸν ἀνίκητον, καὶ ἄρματα συνέτριψας, ἀπιστίας εἰδώλων, τοῦ Παρακλήτου ἐν χάριτι, Τίτε θεη-

γόμε Ἀπόστολε.

Ως φῶς ἐξέλαμψας λαμπρῶς τοῖς πέρασι, ἡμφιεσμένος Θεοῦ, τὴν σωτηριώδη, χάριν Τίτε πάνσοφε, καὶ πλάνης τὰ ὑψώματα, ὑψηλαῖς διδαχαῖς σου, καταβαλὼν ἐθριάμβευσας, νίκας κατ' ἐχθρῶν κατορθούμενος.

Θεοτοκίον.

Τυραννικῆς ὡς ἀληθῶς χειρώσεως, τοῦ παλαμναίου ἐχθροῦ, γένος τῶν ἀνθρώπων, Μαριὰμ ἐλύτρωσας, ἀφράστως σωματώσασα, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, δίχα φυρμοῦ καὶ συγχύσεως, Λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν προάναρχον.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Οὐκ ἐν σοφία μωραίνουση, αὐτῇ τοὺς προσέχοντας, ἀλλὰ γνώσει ἀληθεῖ, τὴν ἀγνωσίαν μακάριε, ψυχῶν ἀπεδίωξας, τῶν προστρεχόντων σοι.

Υλομανοῦσαν ἀθεΐας, ἀκάνθαις τὴν ἄρουραν, παγκληρίας τῶν ἐθνῶν, δρεπάνη θεία ἐκάθηρας, γνώσεως τὰ σπέρματα, καταβαλλόμενος.

Μίαν κηρύττων ἐν τρισί, τοῖς προσώποις Θεότητα, ἀπεδίωξας ἀχλύν, πολυθεΐας μακάριε, θείαν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἄγων τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Αῖγιωτέραν τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀνωτέραν ὁ ἐκ σοῦ, σαρκὶ τεχθεὶς σε εἰργάσατο· ὅθεν σε ὡς Δέσποιναν, πάντων γεραίρομεν.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Οστερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, οὐρανὸν σε λογικὸν τῇ δυνάμει, ἀπειργάσατο αὐτοῦ, παν-

σόφως διηγούμενον, τῆς πίστεως τὸν λόγον, Τίτε ἐν πᾶσι τοῖς Ἔθνεσι.

Νύκτα τῆς πλάνης ἀστραπαῖς, τῶν θεοπνεύστων σου λόγων, ὡς Ἀπόστολος καὶ κῆρυξ τοῦ Λόγου, κατεφώτισας λαμπρῶς, περιφανῶς μιμούμενος, τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος, Παῦλον ὃ Τίτε πανεύφημε.

Α΄νακηρύξας τὸν Χριστόν, παντὸς τοῦ κόσμου Σωτῆρα, ἐνεούργησας ἀνθρώπων καρδίας, καὶ ἐποίησας αὐτάς, καρπογονεῖν τῆς πίστεως, τοὺς στάχους πλουσίως, Τίτε θεόφρον Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ρ΄ερυπωμένον τῶν παθῶν, τοῖς μολυσμοῖς με Παρθένε, μὴ παρίδης εὐσεβῶς ικετεῦω, ἀλλ’ ὡς μόνη καθαρὰ, τῆς μητρικῆς σου χάριτος, διαυγεστάτοις ρείθροις, κάθαρον Μῆτερ καὶ σῶσόν με.

Καταβασία. Ῥάβδος εἰς τύπον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ’. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ω΄σπερ ἄστρω ἡλίῳ συμπορευθεῖς, παναιοῖδιμε Τίτε Παύλῳ σαφῶς, τὴν γῆν ἐφωτίσατε, καὶ τὸ σκότος ἐλύσατε ἐν τῇ Κρητῶν δὲ νήσῳ, εἰσδύσας μακάριε, διὰ θανάτου πᾶσιν, ἀδύτους κατέλιπες, θείας ὡς ἀκτῖνας, τοὺς σοὺς πόνους καὶ λόγους, ὑφ’ ὧν ἐλλαμπόμενοι, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν, καὶ συμφώνως βοᾶμέν σοι Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ω΄ς τοῦ σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θεῶν ὡς ἀληθῶς, τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύ-

ματι, καὶ φωτισθεὶς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμπσεως, τὰς τῶν πιστῶν καρδίας, ἐνθέως κατηύγασας. Ὅθεν καὶ τῇ Κρήτῃ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεῖά σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, μάκαρ Τίτε Ἀπόστολε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνώμα· χαῖρε ἔνδοξε, νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε μόνη ψυχῆς μου διάσωσμα.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Θησαυρὸν ἐξ ἀκενώτων, ἀρυόμενος πάνσοφε, πενομένης φρένας, πλούτου ἀληθείας ἐνέπλησας, νενεκρωμένης καρδίας ἀνεζώωσας, ἀγνωσίας διώκων, ἀχλὺν παναοίδιμε.

Η τοῦ Παύλου σε σαγήνη, τῇ προνοίᾳ τῆς χάριτος, σαγηνεύει Τίτε, μέλλοντα προθύμως εἰς ὕστερον, σοῦ τῷ ἀγκίστρῳ τοῦ λόγου ἔθνη πάμπολλα, ἀνελκύσειν, ἀπάτης βυθοῦ πρὸς εὐσέβειαν.

Τῷ κλεινῷ ὥσπερ ἀρνίον, θεῖῳ Παύλῳ ἐπόμενος, τοὺς βαρεῖς ἐκ μέσου, λύκους θεηγόρε ἀπήλασας, τὰ τῶν εἰδῶλων τεμένη κατηδάφισας, καὶ ναοὺς Θεῷ, τοὺς γηγενεῖς ἀπετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Η Ἁγία Θεοτόκος, ἡ σκηνὴ ἢ ἀμόλυντος, τοῦ φωτὸς ἢ ἡ πύλη, τράπεζα καὶ στάμνος ἢ πάγχρυσος, τὸ ἀλατόμη-

τον ὄρος καὶ κατάσκιον, ὡς χωρήσασα, τὸν Πλαστουργὸν μακαρίζεται.

Κανὼν δεύτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Χαριστήριον αἴνεσιν, ᾗδει σοι ἡ Κρήτη Τίτε Ἀπόστολε, Ἄπηχήμασι τῆς γλώσσης σου, καθοδηγηθεῖσα πρὸς εὐσέβειαν.

Ιλάσμον ἀνεκήρυξας, Τίτε θεομάκαρ καὶ ἀπολύτρωσιν, τὸν Χριστὸν πᾶσι τοῖς Ἔθνεσιν, οἷα θεοκῆρυξ θεοδίδακτος.

Θεορρήμονι γλώττη σου, Τίτε διερμήνευσας τὸ μυστήριον, τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, καὶ ψυχᾶς ἀνθρώπων ἀνεγέννησας.

Ρήτορεύσας μυστήριον, Τίτε τῆς τοῦ Λόγου φρικτῆς κενώσεως, τῶν εἰδώλων ἐταπείνωσας, ψυχολέθρου πλάνης τὴν αὐθάδειαν.

Θεοτοκίον.

Ολικῶς ἀνακείμενον, Ἄχραντε Μαρία τῇ προστασίᾳ σου, μὴ ἐάσης με τὸν ἄθλιον, ἐν βυθῶ πταισμάτων ἀπολλύμενον.

Καταβασία. Εἰσακήκοα Κύριε.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ ε΄. Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Νεμομένην ἔστησας, κακίας τὴν πληγὴν, τῶν Ἐθνῶν Τίτε τὰς ψυχάς, τῷ νοστήμῳ ἅλατι, τῶν θείων λόγων σου, ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ὡς τῆς χάριτος διάκονος.

Ταῖς τοῦ Παύλου νεύσεσιν, ὑπέικων εὐμενῶς, σὺν αὐτῷ τὴν ὑπ' οὐρανόν, διατρέχεις πάνσοφε, λόγον τῆς γνώσεως, εὐαγγελιζόμενος, θεοκῆρυξ πανσεβάσμιε.

Ισουργὸν ὁμόθρονον, τὸν Λόγον τῷ Πατρὶ, ἐκδιδάσκων
 Ἰοῖα σοφός, θεηγόρε ἔπεισας, τοὺς ματαιόφρονας, τῶν
 εἰδώλων ἅπασαν, τὴν ἀπάτην ἀποκρούεσθαι.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἄγνην ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ, καλλονὴν τὴν τοῦ
 Ἰακώβ, καὶ ἐνθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑ-
 μνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Κανὼν δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Νομοθέτης ἐδείχθης, Τίτε εὐσεβείας ἐν Κρήτη πανάρι-
 στος, ἐκλογῆς τῷ σκεύει, πειθαρχήσας ὡς πλήρης συνέ-
 σεως, καὶ ὑπερβαλλόντως, ἔργῳ καὶ λόγῳ κοπιάσας, ἵνα
 πάντας κερδήσης Ἀπόστολε.

Ολικῆ διανοία, συνακολουθήσας τῷ Παύλῳ Ἀπόστολε,
 σὺν αὐτῷ διήλθες, πλείστας πόλεις ὡς κῆρυξ οὐράνιος,
 τοῦ Εὐαγγελίου, τὸν φωτισμὸν ἐξανατέλλων, τοῖς ἐν πλάνης
 τῷ σκότει καθεύδουσι.

Νικηφόρος πρὸς πόλον, πρὸς θείας καταπαύσεις πρὸς δό-
 ξαν ἀείζωον, πλάνης ὡς νικήσας, ἰσχυρὰς παρατάξεις
 ἀνέδραμες, καὶ τῆς συναυλίας, τῶν ἐκλεκτῶν θεόφρον Τίτε,
 ἐν φωτὸς μετοχῆ κατηξίωσαι.

Τειχοσείστη σῶν λόγων, Τίτε ἐλεπόλεις κακίας κατέβα-
 λες, καὶ τῆς ἀληθείας, τὴν ἰσχὺν ἀπροσμάχητον ἔδειξας,
 τῷ Χριστῷ ἀξίους, ἐξ ἀναξίων ἀναδείξας, τοὺς τὰ εἰδωλα
 πρῶην λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ηλιόμορφε Κόρη, Κεχαριτωμένη Παρθένε Μητρόθεε, ἴδε
 ἐν εὐσπλάγχνῳ, ἐφ' ἡμᾶς ἰκετεύομεν ὄμματι, τὰς ζωο-
 δωρήτους, τῆς κραταιᾶς σου προστασίας, δωρεὰς ἡμῖν πᾶσι

παρέχουσα.

Καταβασία. Ὡ τρισμακάριστον ξύλον.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ στ'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ο' Παῦλος, ὁ τοῦ κόσμου ἀνέσπερος ἥλιος, σὲ ὡς ἀκτῖνα ἐκπέμπει, φωτοβόλον Τίτε τὰς ἐν τῷ σκότει, τῆς ἀγνοίας, καθευδούσας καρδίας φωτίζουσας.

Ναμάτων, ζωηρῶν ὑπάρχων ἀνάπλεως, ρεῖθροις ἐνθέων δογμάτων, τοὺς χειμάρρους μάκαρ τῆς ἀγνωσίας, κατακλύζεις, καταρδεύων Κρητῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Υ'μνοῦσι, γενεαὶ γενεῶν σε Πανύμνητε· τὸν ὑπερύμνητον Λόγον, τοῦ Θεοῦ γὰρ ἔτεκες ὑπὲρ λόγον, ὃν δοξάζει, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Κανὼν δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σαγήνη τῇ μυστικῇ, τῶν θεοπνεύστων λογίων σου, ἀνθρώπων πολλῶν ψυχάς, σοφὴ ἐσαγήνευσας, καὶ τούτους προσήγαγες, σεσωσμένους Τίτε, τῇ Τριάδι ὡς ὀψώνιον.

Κρητῶν σε πάντες χοροί, χρεωστικῶς μακαρίζουσιν, ὡς πρῶτιστον ἀληθῶς, τῆς νήσου Ἐπίσκοπον, δι' οὗ ἡ ἀλήθεια, Τίτε ἐπεφάνη, ἡ σωτήριος τῆς πίστεως.

Ρ'οαῖς σοφῶν διδαχῶν, τὴν χθόνα Κρήτης κατήρδευσας, ἱερουργίαις σεπταῖς, αὐτὴν καθηγίασας, καὶ νύμφην ἀνέδειξας, κατηγλαϊσμένην, τοῦ Σωτῆρος Τίτε ἔνδοξε.

Η' χάρις τοῦ πανουργοῦ, Πνεύματος Τίτε φοιτήσασα, σὺ στόματι μυστικῶς, ἀνέδειξε ρήτορα, Χριστοῦ τῆς κενώσεως, Ἔθνη ὀδηγοῦντα, πρὸς σωτήριον ἐπίγνωσιν.

Θεοτοκίον.

Τῷ σάλῳ με χαλεπῶς, ἁμαρτιῶν κυματούμενον, πρὸς μετανοίας Ἄγνη, λιμένα κατεύθυνον, καὶ σῶσόν με Δέσποινα, τὸν ἀπεγνωσμένον, μητρικαῖς σου παρακλήσεσι.

Καταβασία. Νοτίου θηρός.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τοῦ Παύλου δειχθεῖς, συνόμιλος Ἀπόστολε, σὺν τούτῳ ἡμῖν, τὸν λόγον προκατήγγειλας, τῆς ἐνθέου χάριτος, μυστολέκτα τίτε μακάριε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Μὴ παύση πρεσβέων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα Σωτῆρα, καταγγείλας ἐν κόσμῳ, τῆς αὐτοῦ ἀψευδοῦς Θεότητος, ἐχρημάτισας φίλος οἰκεῖος καὶ κληρονόμος· ὅθεν πίστει προσπίπτων σε ἱκετεύω, ὅπως ταῖς σαῖς ἱκεσίαις παράσχη μοι ἄφεσιν, διώκων τὴν ἀχλωδὴ τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν ἐνδοξε, τοῦ ἐπαξίως ὑμνήσαι σε, καὶ βοᾶν σοι ἀπαύστως Ἀπόστολε· Μὴ παύση πρεσβέων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Μηνολόγιον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Τίτου, πρώτου Ἐπισκόπου Κρήτης.

Στίχοι.

Ἴτω παρ' ἡμῶν καὶ τίτῳ βραχὺς τίτλος,
Τούτου τελευτὴν τὴν ἐν εἰρήνῃ φέρει.

Οὐράνιον δάπεδον λάχες εἰκάδι τίτ' ἐνὶ πέμπτῃ.

Συναξάριον.

Οὗτος ὁ μακάριος ἦν Ἕλλην τῷ γένει. Συναντήσας δὲ τὸν τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ μυστήριον τῆς

τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστεως διδαχθεῖς, συνακόλουθος αὐτῷ καὶ συνέκδημος ἐγένετο, τὸ Εὐαγγέλιον καταγγέλλων ἐν τοῖς Ἔθνεσι.

Τοῦτον ὁ θεσπέσιος Παῦλος, κατέλιπεν ἐν Κρήτῃ, ἵνα, ὡς γράφει αὐτῷ, τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃ καὶ καταστήσῃ κατὰ πόλιν Πρεσβυτέρους. Γενόμενος δὲ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς νήσου καὶ τὸ τοῦ διδασκάλου πρόσταγμα ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πληρώσας καὶ πολλοὺς ἐπιστρέψας πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, πλήρης ἡμερῶν πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἐπανόδου τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου.

Στίχοι.

Ἴνα τρυγῶμεν ἄφθονον πιστοὶ χάριν,
Βαρθολομαῖος εὐρέθη κεκρυμμένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου καὶ Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι.

Ὁ κόσμος ἐκλέλοιπε τῆς Ἐκκλησίας,
Μηνᾶς γὰρ ἐκλέλοιπεν ἐκ τῶν ἐνθάδε.

Σπάσας τελευτῆς Ἐπιφάνιος μέθυ,
Κεῖται τραπεῖς εἰς ὕπνον εὐθὺς τῷ κάρῳ.

Ἐπιφανίῳ, Γενναδίῳ ποιμέσι,
Χριστοῦ, Ἰωάννη τε ὕμνον προσφέρω.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μίαν Θεότητα ὑμνεῖν, μίαν κυριότητα σέβειν, Τίτος διδάσκων τοὺς βροτούς, πολυθέου μανίας ἀπήλλαξεν, εὐσεβῶς ἀνακράζοντας· Ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νενεκρωμένη τῆ ψυχῆ, ἄψυχον οἱ σέβοντες ὕλην, τὸν νεκρωθέντα δι' ἡμᾶς, ζωοδότην Θεὸν κατενόησαν, ὑπὸ σοῦ παιδευόμενοι, Μαθητὰ καὶ μυστολέκτα τῶν ἀπορρήτων.

Ὡς ἀληθείας ὑπουργός, ψεύδους καθαιρέτης ἐφάνης, καὶ ὡς τοῦ Παύλου μαθητῆς, διωγμοὺς καὶ κινδύνους ὑπέμεινας, σὺν αὐτῷ μέλπων ἔνδοξε· Ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ Παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων Ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἰκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἡλιος ὠφθης τοῖς ἐν Κρήτῃ, θείας πίστεως τὸ φῶς ἐξανατείλας, νοηταῖς ἀστραπαῖς, λογίων θεοπνεύστων, μαρμαρυγαῖς θαυμάτων σου, καὶ φρικτῶν σημείων Τίτε.

Στόματι Τίτε θεοφθέγκτω, τὰ μυστήρια Θεοῦ ἀποκαλύψας, οἰκονόμος ψυχῶν, θεόληπτος ἐδείχθης, καὶ φυτοκόμος ἄριστος, τῶν ἡθῶν τῆς εὐσεβείας.

Πᾶσα ἡ Κρήτῃ εὐφημεῖ σε, ὡς διδάσκαλον σοφὸν θεόφρον Τίτε, ὡς Ποιμένα καλόν, θεμέλιον ὡς πρῶτον, ὡς λαμπαδοῦχον ἔνθεον, ἐν αὐτῇ θεογνωσίας.

Ὁλη ψυχῆ γεραίρομέν σε, τὸν ἀρχίθρονον ἡμῶν παμμάκαρ Τίτε, ἐκβοῶντες πιστῶς· Τὴν ποιμνὴν σου φυλάττων, μὴ παύση φιλοπρόβατε, κραταιᾶ σου ἀντιλήψει.

Θεοτοκίον.

Ἐύραν ἐλέους ἀνοιξόν μοι, ἰκετεύουσα ἀεὶ ἐν παρρησίᾳ, τὸν ἀφράστως ἐκ σοῦ, σωματωθέντα Λόγον, δι' ἔλεος ἀνείκαστον, Παντευλόγητε Μαρία.

Καταβασία. Ἐκνοον πρόσταγμα.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ρᾶνίσιν αἱμάτων σου ἐσβέσθη, τὸ πῦρ τῆς ἀπάτης τὸ ἀλλότριον, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἠλάθησαν, τῇ πρὸς Θεὸν δεήσει σου, Τίτε Ἀπόστολε· διό σε ὡς θεράποντα θεῖον, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν.

Οἴλος τῷ Θεῷ ἱερωμένος, καὶ θείαις ἠγλαϊσμένος Τίτε χάρισι, Λόγον τὸν σωτήριον, πᾶσι διετράνωσας, τὸν ἀλογίας πάνσοφε, ἡμᾶς ῥυσάμενον, τοὺς πίστει ἀληθεῖ εὐλογοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς καθαρῶτατον δοχεῖον, ἐγένου καταφωτίσας τὴν ὑφήλιον, θείοις ἀμαρύγμασι, Τίτε ἀξιάγαστε, καὶ ἀμαυρώσας ἔνστασιν, παρανομούντων ἐχθρῶν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία ἡ πάλαι στρεφομένη, τὰ νῶτα Παρθένε νῦν μοι δίδωσι, Λόγον ὅτι ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, κατανοούμενον· ὃν τρέμουσι Ἀγγέλων αἰτάξεις, καὶ δοξολογοῦσι, βροτοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ωραϊζόμενος αἴγλη ὑπερκοσμίῳ, χοροβατεῖς ἐν ὑψίστοις, θεόφρον Τίτε θεούμενος, σὺν Ἀγίων χορείαις, ἀεὶ εὐφραινόμενος.

Κατέλιπέν σε ἐν Κρήτῃ ὁ μέγας Παῦλος, θεογνωσίας φωστήρα, Εὐαγγελίου ἐκφάντορα, Ἐκκλησίας ᾧ Τίτε, θεμέλιον ἄρρηκτον.

Υμνοὶς τιμῶμέν σε Τίτε ἠγλαϊσμένε, ὅτι χειμάρρους ἀπάτης, καὶ ἀσεβείας ἐξήρανας, ἐκ χειλέων σου βλύσας, τῆς χάριτος νάματα.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι πρεσβείαις σου Μητέρα Εὐλογημένη, ἐχθροῦ ζοφώδους κακίας, τοὺς εὐσεβῶς ἐκβοῶντάς σοι Χαῖρε φῶς σωτηρίας, βροτοῖς ἀνατείλασα.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε Παῖδες.

Κανὼν πρῶτος. ᾠδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Οἴλην σου τὴν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ἀγάμενος, καὶ ἀγάπην καὶ πεποίθησιν, ἔλκει συνέκδημον ὁ Παῦλος, σὺν σοὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῖς Ἔθνεσι κηρύττων Ἀπόστολε· ὄθεν σὺν τούτῳ σε γεραίρομεν.

Νόσους ἐκδιώκεις τῶν πιστῶν, δαιμόνια ἀπελαύνεις θεία χάριτι, Κρήτης ὁ μέγας πολιούχος, πρωτόθρονος τε ταύτης ὁ ἔνθεος, φωστήρ ὁ διαυγῆς καὶ οὐράνιος, Τίτε θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ως ἥλιος ἔλαμψεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, φρυκτωρίαις ταῖς τοῦ Πνεύματος, ὅλη φαιδρῶς ὠραϊσμένη, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα· ἦν πίστει τοὺς τελοῦντας διάσῳζε, Τίτε παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν πταισμάτων μου Ἀγνή διάλυσον, μεσιτεία σου Πανάμωμε· λῦσον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, τὸν σάλον τῶν παθῶν μου κατεύνασον· τοὺς μάτην πολεμοῦντάς με σύντριψον· σῶσόν με σῶσον Ἀειπάρθενε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ισχὺν ἐνδεδυμένος πνευματικὴν, ἐν τῇ Κρήτῃ λαμπρῶς παραγέγονας, νεύσει Θεοῦ, ἔνθα ἀσεβείας τὰς συμπλοκάς, ἐν ταῖς πλοκαῖς τῶν λόγων σου, Τίτε καταλύσας νικητικῶς, ἀνύψωσας τὸ κέρας, Χριστοῦ τοῦ ἀναστάντος, θεομακάριστε τῆς πίστεως.

Λαμπρύνας τῆς ψυχῆς σου τὸ ὀπτικόν, ἐπιγνώσει Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρός σου, ὄμμα λαμπρόν, ὄφθης ἀγραυλίας τῆς μυστικῆς, καὶ ὄμματα διήνοιξας, τῶν ἐν ἀπιστίᾳ εἰδωλικῆ, δεινῶς ἐσκοτισμένων, φωτὶ τῆς διδαχῆς σου, Τίτε τῆς Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Οἴπρωτος Ἀρχιποίμην τῆς τῶν Κρητῶν, Ἐκκλησίας ὧ Τίτε γενόμενος, ταύτην ἀεὶ, οἷα κληρουχίαν σου ἐκλεκτήν, ἰκέτευε τοῦ ῥύεσθαι, πάσης ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπειλῆς, καὶ τέκνων τῶν οἰκείων, μὴ παύση μνημονεύων, οἷα φιλόπαις παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῇ θερμῇ μου φωνῇ ἐπικάμφθητι, ὡς εὐμενῆς, καὶ ἀπὸ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ἀσθενειῶν καὶ θλίψεων, καὶ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ ἐχθροῦ, διάσωσόν με Κόρη, ὅτι εἰς σὲ ἐλπίζω, μετὰ Θεὸν μόνην ὁ ἄθλιος.

Καταβασία. Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῖς Ἔθνεσιν ἐκήρυξας, εὐσεβείας τὸν λόγον, τὴν Κρήτην ἐμαθήτευσας, τῷ Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, καὶ στόμα τίμιον ὄφθης, ἐκπηγάσαν ἀφθόνως, σοφίας τοῦ κηρύγματος, τὸ ζωήρυτον ρεῖθρον, Τίτε σοφέ, Ἀποστόλων δόξης συγληρονόμε μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, ἵνα πάντες σωθῶμεν.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Μύστα τῆς θείας χάριτος, καὶ Ἀπόστολε Τίτε, σὺν Παύλῳ τῷ θεόφρονι, πρέσβευε τῇ Τριάδι, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ ἡμῖν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ πόθῳ τιμῶσι, τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων λύσιν καὶ σωτηρίαν, καὶ δόξαν καὶ λαμπρότητα, οὐρανῶν βασιλείας.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, καὶ Μαρτύρων χορείαις, σὺν Ἀποστόλων τάγμασι, σὺν Προφήταις καὶ πᾶσι, Δικαίοις ὃ Θεομῆτορ, ἀνυμνοῦμέν σε Κόρη· καὶ γὰρ Θεὸν ἐγέννησας, τὸν ἀρρήτω σοφία, διὰ Σταυροῦ, καθελόντα Ἄδου τὴν τυραννίδα, καὶ σώσαντα Πανύμνητε, ἅπαν βρότειον γένος.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τίτε θεόφρον Ἀπόστολε, εἰδωλικὴν νουνεχῶς, ἀπορρίψας ἄσέβειαν, Παύλω ἐμαθήτευσας, τῷ Ἐθνῶν χριστοκήρυκι, καὶ ἀνεδείχθης ὡς πλήρης πίστεως, Εὐαγγελίου ἐργάτης δόκιμος, ζήλω νεάζοντι, καταγγείλας ἅπασιν Υἱὸν Θεοῦ, τὸν ἐνανθρωπήσαντα, Λόγον δι' ἔλεος.

Τίτε θεόφρον Ἀπόστολε, λίαν ποθήσας Χριστόν, δι' ἡμᾶς τὸν πτωχεύσαντα, κόσμου τελεώτατα, ἐπελάθου τῶν σχέσεων, καὶ ὥσπερ τέκνον τοῦ Παύλου γνήσιον, αὐτοῦ τῶν θλίψεων ἐκοινώνησας, τὸ Εὐαγγέλιον, μάκαρ ὃ πεπίστευσαι διακονῶν, σὺν αὐτῷ ἐν Πνεύματι, πᾶσι τοῖς Ἔθνεσι.

Τίτε θεόφρον Ἀπόστολε, Παύλου ἀγίαις χερσί, Παρακλήτου ἐν χάριτι, ἐν τῇ Κρήτῃ πρῶτιστος, κατεστάθης Ἐπίσκοπος, Χριστοῦ κηρύττων τρανῶς τὴν σάρκωσιν, ἐχθροῦ ἐκτρίβων ἅπασαν πλάνησιν, πᾶσι τὰ πάντα τε, ἀληθῶς γενόμενος ἵνα Θεῷ, προσαγάγῃς ἅπαντας, θεομακάριστε.

Τίτε θεόφρον Ἀπόστολε, τὸν ζωηφόρον Σταυρόν, τοῦ Χριστοῦ ἐπαγόμενος, δύναμιν ἀήττητον, καὶ ἰσχνὴν ἀπροσμάχητον, ἐν Κρήτῃ νίκης τρόπαιον ἄφθιτον, κατὰ εἰδώλων τῆς πλάνης ἔστησας, καὶ ἀναδέδειξαι, στρατηγὸς τῆς πίστεως περιφανής, δόξης ἐμφορούμενος, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.
Κυρίλλου Ἱερομονάχου.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι σήμερον, τὰ συστήματα τῶν εὐσεβῶν συγκαλεῖται, τοῦ Ἀποστόλου ἡ ὑπέρκαλλος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, ἐν εὐφροσύνῃ τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἐπιτελέσωμεν ἐκβοῶντες· Χαίροις ὁ πνευματοκίνητον ἔλλαμψιν, ὡς καθαρὸς τῇ καρδίᾳ κομισάμενος, καὶ ἐν σοφίᾳ λόγων τοῖς ἀνθρώποις, τῆς πίστεως τὰ μυστήρια ἀποκαλύψας· χαίροις ὁ διασώσας τὴν Κρήτην, ἀλισκομένην τῇ τῶν εἰδώλων φθορᾷ, καὶ αὐτὴν σῶ λόγῳ ἐπιστηρίξας, πρὸς τοῦ Σωτῆρος τὴν θεῖαν ἐπίγνωσιν· χαίροις ὁ τοῦ Παύλου κοινωνός, τῆς Ἐκκλησίας ἡ δόξα, καὶ πρόμαχος θρεμμάτων τοῦ Χριστοῦ· ὃν καθικέτευε, ἀρχίθρονε ἡμῶν θεῖε Τίτε, λυτρωθῆναι τὴν ποίμνην σου ἐξ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς εὐσπλαγχνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, Μοί πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἢ γ' καὶ στ' Ὁδῆ. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆτει τῇ κε' Αὐγούστου.

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ. Ἀλληλοῦϊα.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ὁ τοῦ Παύλου συγκοινωνός, καὶ Εὐαγγελίου, θεοφόρος μυσταγωγός· χαίροις Κρητονήσου, Ἐπίσκοπος ὁ πρῶτος, καὶ ὁδηγὸς ὃ Τίτε, πρὸς γνῶσιν ἔνθεον.

Παύλου τὸν συνέκδημον μαθητὴν, Τίτον τὸν θεόπνουν, εὐφημήσωμεν εὐλαβῶς, ὅτι εὐσεβείας, ἀνέτειλεν ἐν Κρήτῃ, τὴν φαεινὴν ἡμέραν, λόγῳ τῆς χάριτος.

Δίστιχον.

*Κύριλλον διάσφζε ὑμνήσαντά σε,
Τίτε ἀντιλήψει σου πάσης ἀνάγκης.*